

عنوان مقاله:

نقاشی اویغور، حافظ میراث هنر نقاشی مانویان

محل انتشار:

فصلنامه هنر و تمدن شرق، دوره 6، شماره 22 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

شهره جوادی - استادیار دانشگاه تهران

شهریار خونساری - پژوهشگر دکتری پژوهش هنر.

خلاصه مقاله:

با وجود تحریم نقاشی از نظر اسلام و سخت گیری هایی که در قرون اولیه ظهور دین جدید وجود داشت، نقاشی ایرانی توسط قوم اویغور که به آیین مانی گرایش پیدا کرده بودند، حفظ و در امتداد جاده ابریشم تا کشور چین ادامه پیدا کرد. بسیاری از این نقاشی ها شباهت های آشکاری با حیوانات ظروف نقره دوران ساسانی دارد. از این رو مسیله قابل تامل این است که چگونه پس از قرن ها، نقاشی ایرانی یکباره در این آثار دیده می شود به نظر می رسد پاسخ این سوال را بایستی در اواخر دوران ساسانی و گرایش قوم اویغور به آیین مانی جستجو کرد. فرضیه : با هجوم قوم مغول و سپس استقرار ایشان با قدرتی که اویغورها در دربار داشتند، نقاشی ایرانی به زادگاه خود بازگشت و در دوران حکومت پادشاه تیموری (شاهرخ) این سبک نقاشی به اوج خود رسید. روش تحقیق : این پژوهش با مقایسه تطبیقی بین آثار به جا مانده از سه دوره ساسانی، ایلخانی و تیموری انجام شده است. نتیجه گیری : زیبایی شناسی نقاشی ایرانی دوران ساسانی، توسط مانویان مهاجر به مناطق تحت سلطه اویغورها برده شد و قوم اویغور با حفظ اصول نگارگری ایرانی در دوران حکومت شاهرخ، این سبک نقاشی را ادامه داد و به اوج خود رسانید.

کلمات کلیدی:

مانی، ساسانی، مغول، نقاشی، مکتب تبریز اول، اویغور

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/851633>

